

VM i Slovakien 2007 på Hotel Hrádok

Årets VM lockade 28 svenskar till Slovakien. 22 av dessa tävlade, varav två för Australien.

Tre bussar och en Ford Fiesta tog ner 26, Mia och Janne flög. Tio stycken bodde på Hotel Hrádok, där banan stod, medan resten bodde på en pension i Jelsava, cirka 7 kilometer från banan. Detta var ett mysigt ställe, de blev utsläppta på morgonen och sen kunde de inte komma dit igen förrän efter åtta på kvällen. Alla anlände under fredagen och vi kunde bekanta oss med förare från de andra länderna. Vi åt middag på hotellet och det var väl ingen höjdare, men det var billigt.

Lördagen började med frukost som var en upplevelse, man fick beställa från en meny och allt hade ett pris. Smör, salt och socker allt kostade några S-kr. Det var ett omständligt system som sedan byttes ut mot buffé som kostade S-kr 200, (Sek 55:-), men det var den inte värd så vi köpte bröd, smör och pålägg och hade frukost på rummet. Allt annat var billigt, en öl Sek 6.50 en middag 40-45:-, men på hotellet var det Kalkon, Griskött, Friterad ost och Gulasch som gällde varje dag. Men det fanns en Pizzabagare i närheten som levererade till hotellet och han hade sötebrödsdagar. Det beställdes säkert minst 50 pizzor om dagen och de var jättesmarriga.

Rummen var stora och fina, men det var dåligt med städningen. De tömde papperskorgarna och vi fick nya handdukar men dammsög gjorde de bara en gång. Vad kan man begära för 138:- p.pers. o natt.

På lördag var det träning med ett lapps-system som fungerade jättebra och på söndag var det schemalagd träning. Banan var i toppenskick och den var inte så svår att lära sig. Den var mycket snabb det blev tider under 5 sekunder i Production och snabbast i ES-24-kvalet hade 3.76. Ytterbanorna var mycket olika, rött var ett bra spår och svart var det svåraste. På söndagen fick vi ut karosserna till teamracet och det blev ett klippande och tejpande.

På måndagen började allvaret. Efter utdelning av motorer och däck kom lödkolvar och slipmaskiner igång. Sedan var det träning för de 66 teamen. 4 x 4 minuter och därefter besiktning. Det kördes inget kval, teamen var indelade efter rankingnumren så i första finalen körde de med högsta nummer. Här hade vi tre svenska lag och de utklassade de övriga och tog hand om de tre första platserna. Lestrellarna fixade finfina 627.23, Halvarsson-Gryth 591.28 och Elfström-Embrey 579.09. I final H var det inga svenskar och det var heller ingen här som slog någon av svenskarna.

Även Final G kördes utan svenskar, men här gick det fort. Letterna Nabokins-Roslakovs tog hand om den totala ledningen med 631.19 tio varv före bröderna Spudil från Tjeckien.

I Final F var det två svenska lag, Schüler-Hjelm och Ax-Lundmark. I denna final var det inte samma speed i bilarna. GO-69:arna vann på 564.38 och juniorerna blev fyra på 541.39.

Tre svenska team i Final E. Här lyckades Törn-Berra bli fyra på 567.25. Mia Ekman-Sandra Karlikova slutade femma efter ett drevras på näst sista spåret. Lundström-Lorin hade också en del problem och slutade sexa. Vann denna final gjorde letterna Viksne-Bezdeliga och lade beslag på den totala ledningen med 14 meter före sina landsmän. I final D tog hemmaförarna Szalai-Koterba en överlägsen seger och gick upp i topp med 655.21 och var hela 25 varv före Kimber-Stephenson.

Final C vanns av esterna Jogilaine-Tammeleht på måttliga 626.02.

Svenskarna i Final B var Åberg som körde ihop med Saunders, de vann på 646.21.

Ekman-Nordgren blev trea på 613.21.

Så var vi framme vid Final A. Gustafson-Harrysson slutade här fyra på 643.34 vilket blev en sjätteplats totalt. Figheten skulle dock stå mellan Vojtik-Trigilio och dubbelMickarna från Sverige. Antonin Vojtik körde de fyra första spåren och lämnade över med en ledning på 5 varv till Paolo. Mickarna körde vartannat spår och Lillmicke tog in två varv direkt på italienaren. När Drudden sedan fixade ledningen efter sex körda spår började Paolo darra. Trigilio körde rött och Palmqvist vitt på näst sista spåret och med 85-varv för Micke var saken så gott som klar. Paolo hade ideliga avkörningar och fick bara en 74-runda. Landrud körde sedan på säkerhet på rött och trots att Trigilio körde in fyra varv så var segern aldrig hotad. Sverige hade fått två världsmästare vilka hyllades genom att hissas i höjden av segerrusiga svenskar. Många glädjetårar strömmade ur flertalet ögon och många kramar och ryggdunkningar blev det.

Trigilio-Vojtik klarade silverplatsen och var jätteglada de också.

1.	Mikael Palmqvist Michael Landrud	SWE - SWE	666.28
2.	Paolo Trigilio Antonin Vojtik	ITA - CZE	657.06
3.	Ladislav Szalai Ladislav Koterba jr	SVK - SVK	655.21

På tisdag var det dags för Formula One 1/32. 85 bilar kom till start och 13 kördes av svenskar. Kvalet vanns av Guido Santarelli 5.009. Landrud var tvåa med 5.135 före Piero Castricone 5.149 och Andris Podosinoviks 5.169. Dessa fyra gick direkt till semifinal. Övriga 81 fick köra om de återstående 20 platserna. Bland dessa trängde det sig in fyra svenskar, Anders Gustafson, Mikael Palmqvist, Tobias Lestrell och Lasse Åberg. Övriga svenskar var över 15 varv från en semi. Mest trubbel hade Törn som drabbades av både det ena och andra och slutade 78:a. Kent Lundström blev 66:a och Janne Ekman 57:a. Svenskaustralienskan Esther slutade på plats 44:a.

I Kvart A hände en festlig grej, även om Trigilio inte tyckte det. Efter warm-up och några minuter in i kvarten körde han in i en annan bil och plötsligt blev det två bilar. En med chassi och en utan. Dom hade satt på hans bil med dubbla karosser. Han klarade sig trots detta till semi.

Semi C vanns av Gugu Bernardino på 253.24 efter en jämn och bra körning. Anders Gustafson körde också mycket jämt men hamnade på 7:e plats med 244.15 i en mycket tät semi.

I semi B slutade Palmqvist 5:a och Åberg 7:a långt ifrån en finalplats. Här var Trigilio bäst på 264.23, denna gång med bara en kaross, före Janis Nabokins 258.06. Från Semi A gick båda svenskarna vidare till final. Tobias Lestrell blev tvåa på 263.12 och Landrud trea på 261.02. Vann gjorde Castricone på 265.22. Lite förvånande var det att inte Horky tog sig till final, han missade den med ett varv.

Två svenskar i finalen som blev en fight in i det sista.

Lestrell drabbades av något som inte får hända i en final, en lödning lossnade på pick-upen, och han tappade cirka tio varv. Petr Krcil och Janis Nabokins hängde inte riktigt med men de övriga fem stred om pallplatserna. Inför sista spårbytet var Drutten och Guido Santarelli också så gott som avsågade. Det slutade med att de tre första hamnade inom två varv. Brian Saunders blev världsmästare före italienarna Piero Castricone och Paolo Trigilio.

1.	Brian Saunders	GBR	437.39
2.	Piero Castricone	ITA	436.26
3.	Paolo Trigilio	ITA	435.19

Nästa klass var Eurosport 1/32 där det kom 100 bilar till start och 14 var svenska. Kvalet vanns av Guido Santarelli på 4.393 före Gugu 4.437, Josef Korec 4.448 och Landrud 4.455, dess gick direkt till semi.

Här var det bara Tobias Lestrell och Lars Harrysson som klarade en semiplats av svenskarna. Anders Gustafson var ganska nära att klara semi. Tre förare på 277 varv och det var Charlie Gooding som fick sista platsen med 277.26.

Milos Hojer missade med 19 meter och Guss med 24 meter. Milos hade inte marginalerna på sin sida han missade även semi i F1 då med två meter. Två retfulla 21:a platser efter kvartarna. Palmqvist var inte heller så långt från en semi.

Fyra svenska hamnade i sämsta kvarten och den vanns av Danne Ax 245.40 före Berra 239.10, Robin Lundmark blev femma. Kent Lundström som tog ledningen efter första spåret drabbades sedan av det mesta. Drevras, pinionsläpp, ännu ett drevras och den absoluta sistaplatsen var oundviklig. Michel Lorin fick inte heller något flyt i sin kvart. Övriga svenskar slutade Åberg 38:a, Törn 45:a Nordgren 54:a och Ekman 57:a. Esther som kör för Australien slutade precis på övre halvan genom att komma på plats 50.

Trigilio vann Semi C på goda 291.15. Här slutade Harrysson sist efter ett drevras. Semi B såg ut att se hemmaföraren Koterba som vinnare, men strul på sista spåret gjorde att två bilar slank förbi. Rosenberg varn på 292.023 före Jiri Karlik 290.02. Kortebe slutade på 289.33. Även Tobias missade att köra sig till final han slutade på 268.34.

I Semi A visade Horky klassen och vann på 303.35. Bakom honom var det tight, Vojtik 294.24, Krcil 294.03 Korec 293.34 Castricone 292.36. Inte heller Landrud lyckades ta sig till final han kom bara upp till 278.07.

Finalen blev Semi A lik, Horky defilerade hem segern men bakom honom var det tätt.

Sju varv mellan andra och sjunde plats. Det blev till slut en trippel för tjeckien när Vojtik blev tvåa och Krcil trea. Även fyran var en tjeck Josef Korec.

1.	Vladimir Horky	CZE	502.16
2.	Antonin Vojtik	CZE	489.33
3.	Petr Krcil	CZE	487.41

På fredag var det sedan dags för finalklassen, Eurosport 1/24. Hela 112 bilar kom till start och av dessa var 22 svenska även om två körde för Australien.

Andris Podosinoviks vann kvalet på 3.760. Bakom honom var det tajt. Saunders 3.810, Justus Pohjasniemi 3.822 och Janis Rage-Ragis 3.824. Semi var klar för dessa fyra. Janne Ekman kvalade här in som näst bäste svensk med 3.899, Tobias hade 3.854. För att höja stämningen lite gjorde jag här en Carolina Klüft när jag skulle kvala. Jag satte igång publiken med taktfast klappning, sedan slog jag mej på låren och i ansiktet och så sa jag till Rob, nu är jag klar. Alla var med på detta lilla skämt.

Tre svenskar nådde till slut semi dock ingen från GO-69. Janne blev bäst som 35:a, Kent 61:a, Robban 77:a, Schüler 80:a Berra 82:a, Törn 87:a och Mia 107:a. Tobias som kvalat bäst missade också semi, det var Guss, Harrysson och Landrud som hamnade där.

Semi C vann Jiri Karlik på mycket goda 323.07 exakt två varv före Janis Sneiders. Harrysson blev fyra på 304.17.

I Semi B var Petr Krcil överlägsen med 324.37, övriga var avsågade. Landrud slutade fyra på måttliga 299.24.

Fem gick vidare från semi A. Kvalvinnaren missade finalen med 11 meter. Vladimir Horky var även här överlägsen, åtta varv före Rosenberg.

Till finalen kom fem tjecker, en lett, en slovak och en från England.

Finalen blev helt odramatisk då Horky var helt överlägsen. Det såg länge ut att bli en trippel till tjeckerna här också, men på sista spåret spurtade Janis Sneiders från Lettland starkt och snodde tredjeplatsen ett varv före Vojtik. Enligt Raggan var detta en jättesensation. Jirka höll klart till andraplatsen. Horky blev här världsmästare för 26:e gången. Är det någon som kan slå detta i framtiden?

1.	Vladimir Horky	CZE	558.18
2.	Jiri Karlik	CZE	540.24
3.	Janis Sneiders	LAT	536.41

Så var tävlingarna över och vi kan konstatera att detta var ett av de bästa VM som körts. Trots det stora antalet startande så höll man tidsschemat perfekt. Det har aldrig varit så många startande. I alla klasserna blev det rekord. Varje morgon klockan sju så öppnades lokalen och prick 7.30 startade man aktiviteterna, inget söl med tiden. Även utlägget på hemsidan fungerade perfekt tack vare den utomordentlige Gustaf Musl som hade gjort alla dataprogrammen.

Högsta betyg också till de båda tävlingsledarna Andy Wasserman och Rob Lees. Den enda förseningen uppkom till avskedsfesten, den skulle börjat 18.30 men kom inte igång förrän 20.00. Det var buffé och alla var sultna så Vladimir Okali hann inte hålla sitt tacktal till Ladislav Koterba och önska oss välkomna till bords. När han gjort detta var nästan borden redan länsade. Det fanns mycket gott att välja på men man var tvungen att roffa åt sig snabbt för allt tog slut på nolltid. Efter maten var det prisutdelning. Priserna var de finaste som delats ut på ett VM. Det var glasbitar med inristade bilar i varje klass, samt graverade med 1:a Eurosport-24, 3:a Formula One 1/32 o.s.v.

Först skrek svenskarna och hojtade högst när Mickarna fick priserna av hotellägaren och en dam från något parti i orten. Landrud kramade om tanten så hon nästan tappade andan, Lillmicke var lite mer lugn. Sen var det engelsmännens tur att på sitt sätt celebrera Brian. De stod med levande ljus i händerna och vajade fram och tillbaka som på en rockgala. Till sist var det Horkys tur att ta emot dubbla utmärkelser och tjeckerna fick anledning att hurra för sin King of Slotracing.

Efter detta brändes det av ett fyrverkeri framför hotellet och alla stod som vanligt och gapade ÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅ AhAhAhAhAh OOOOOOOOOO allt eftersom pjäserna exploderade. Många var nu redigt runda under fötterna, och när Vattenmannen Andy råkade trycka lite för hårt på en vattenflaska så att den sprutade ut vatten över ett bord, då var vattenkriget igång. De flesta pallvinnarna blev till sist helt dränkta. Horky försökte komma undan men Michael hade gett sig den på att dränka honom och till slut lyckades han efter en vild jakt genom festsalen. Hotellpersonalen hade nog mycket jobb med att städa efter 132 galna raceare.

Drutten som bodde på pensionen var ju tvungen att åka med ner när sista bussen gick. Det var inte lätt att få honom med. Man löste det med att ta plastbandet som avskärmade privatparkeringen, och virade in honom i detta och kastade in honom i bussen. Självt minns han inget av detta.

Klockan åtta nästa morgon startade vi hemresan, och alla var nöjda av den vecka som varit även om man kanske hade hoppats på lite bättre placeringar. Skit samma, huvudsaken är att man har kul och det hade vi verkligen.

England 2008 då gör jag som 70-åring mitt sista VM, sen blir det bara Saloon och Open 12. Man måste inse att man inte hänger med längre, men jag är nöjd med att ha försvarat mitt rankingnummer. Det blir 80 även nästa år.

Vad kan man säga mer om detta VM? Jo hotellet där det gick av stapeln låg mitt i en skog, inte något runt omkring att göra. Jo det fanns en inomhuspool om man ville bada, med det blev det ingen tid till. C:a en kilometer från hotellet låg det en jättefin grotta som några av oss besökte, och det var en upplevelse, inte alls likt de grottor man vandrat i tidigare. Man fick åka två mil till Revúca för att handla mat i Billabutiken. Åkte man tre mil åt andra hållet så kom man till Roznava som var den största orten i närheten och här fanns bland annat en mycket trevlig restaurang. Jag hade en helt underbar vecka i Slovakien men det är inget land man längtar tillbaka till.

VM-tävlingarna är lite magiska, jag längtar redan efter min sista.

Till sist några Götisar!

En stockholmare gick och spatserade i Slottskogen där han mötte Kal.
Ursäkta mig men varför heter det Slottskogen? Här finns ju inget slott.
Kal som e cool svarar, gräset e ju slätt.

Osbon berättar för Kal att han varit ute och feskut och råkat tappa sin mobiltelefon i plurret.
Hur geck de mä den då?
Inga problem, den hade SIM-kort.

Där sitter fem damer å spelar!
En kvinntett vettu!